

# Turkuaz

## Kültür – Sanat - Edebiyat

### BAĞIMLIYIZ

İnsanoğlu, var olduğu günden beri hep yeni ve daha iyi bir şeyler oluşturmak amacıyla olmuştur. Ateşi ilk bulan insan, o zamana kadar çiğ yediği her şeyi, ateş sayesinde pişirerek yemeye başlamıştır. Hâlbuki ateşi bulmadan önce bu ihtiyacının farkında bile değildi. Bu gerçekten bir ihtiyaç mıydı?

Günümüze gelecek olursak, her yeni gelişmeyi hayatımıza ihtiyaç gibi sokmaya çalışmaktayız. On yıl önce evdeki bilgisayarlar işimizi görürken, bugün ailenin her ferдинin cebinde bir bilgisayar bulunmaktadır. Toplum olarak ruhsal ve kişisel gelişimi unutmuş ve maddi büyümenin peşine düşmüş durumdayız.

Ceplerimizdeki telefonlar olmasaydı, iletişimimiz daha mı zayıf olurdu? Yoksa iletişimimiz zayıf olduğu için mi bu kadar teknoloji bağımlısı olduk? Bence ikincisi! Bütün bu teknolojik gelişmeler bizlere ihtiyaç olarak gösterilmiş ve toplum olarak fikren zayıf olduğumuzdan teknolojik köleler haline getirilmişiz.. Baştaki ateş örneği gibi, acaba bunlar da birer ihtiyaç mı?

Teknoloji, hiçbir zaman insanlığımızın önüne geçmemelidir. Çünkü insanın ürettiği hiçbir şey insana hükmedemez. Bu nedenle gerçekten ihtiyacımız olan şeyleri bulup onlara yönelmeliyiz. Nefsini körelt, teknolojinin esiri olma!..

Metin GERİDÖNMEZ



Kıymet BABADAĞ

### BENDEKİ SEN

Hiç parka gitmemiş çocuktum ben,  
Hayatı acılarla bezenmiş.

Sen sahile vurmuş denizkızıydın,  
Düşler ülkesinden gelmiş.

Sen ki yağmura hasret toprağa, hayatsın.  
Âb-ı hayatsın.

Sen hürriyet âşığının özgürlük çılgınsın,  
Kalbi dolduran.

Sen benim alıp bir daha bırakmadığım nefesimsin,  
İçime sığmayan.

Zamanın aciziyetinde kalbi saran bir merhemsin,  
Kadere inat.

Sen hayalimin kurgusuymuşsun meğer  
Gerçeğe inat...

Mücahit ULUTAS

### AĞLAYAN YAĞMUR

İnsan, gözyaşlarının esiridir. Kimileri acıdan paramparça olup gözlerinden damlalar akıtır, kimileri ise mutluluktan dört köşe olup kakhahalarıyla... İnsan biraz kırılınca, biraz da kıskanınca, yalnız kalınca, çaresizlikle boğuşunca ve bir parça da olsa umut kalmayınca, dayanamayıp kahrolunca, yanaklarına süzülür göz yaşları.

Gözyaşları her duyguda, her histe, her düşüncede yanımızda olurlar. Onlar bizim yanaklarımıza yağın yağmurlarımızdır. Yalnız kaldığımızda, duyguların içinde boğulduğumuzda dost olup süzülürler gözlerden. Aslında gözyaşlarımız kirlenmiş ruhlarımızı, kararmış düşüncelerimizi temizlesinler diye varlar. Ve bazıları var ki hissiz ve ruhsuz onlar, işte onların acılarına gözyaşları bile kâfi gelmiyor. Öyle derindir yaraları. Onlar umursamaz ve boş vermiş de olabilirler. Hayaller mesela, kurulması öyle güzeldir ki hayallerin. Fakat onlar gerçekleştiğinde güzeller, gözyaşlarıyla zindan olduklarında değil.

Böyle işte, her yerdeler, o buğulu gözlerden akan damlalar. Onlar hep bizimle ve hayatımızın her yerindeler.

Sena TUNCEL

### SADIK DOST

Kültürlü insanların en büyük dostu, yardımcısı ve eğlencesi kitaptır. Kitap, zihnimizin ve gönlümüzün ihtiyaçlarını en kestirme yoldan karşılayan kıymetli bir hazinedir. Kitabın hayal gücü sınırlarını genişleten sihirli bir etkisi vardır.

Kitap okumanın zevkine bir kere eriştik mi bir daha kitapsız edemeyiz. Artık o, bizim her yerde sadık kılavuzumuz olur. Herhangi bir konuda geniş bilgi edinmek, evrenin sırlarını çözmek istiyorsak hemen ona el atarız. İnsanlardan sıyrılıp kendi kabuğumuza çekildiğimiz zaman da, türlü bunalımlarla gerilen ruhumuzu avutmak için yine onu yanımıza alırız. Her kitap yeni bir ülkenin fethedilmesi gibi bize birçok şey kazandırır. Görüş açımız genişler; yaşadıklarımızın bilincine varırız. Duyarlılığımız gelişir, duyduklarımız yere ve zamana uygun akisler uyandırır zihnimizde. Bir şeyi anlamakta ve anlayışımıza göre hareket etmekte güçlük çekmeyiz.

Kitap sayfalarındaki o cansız gibi görünen sözcükler öyle bir kudrete sahiptir ki, zamanla sözcük dağarcığımızda birikerek güzel ve rahat ifade edebilme yeteneği kazanmamızı sağlar. Sözü kısası; kitaplar duyularımıza, görüşlerimize, hareketlerimize aklın ve düşüncenin kılavuzluğunu sağlar.

Okuma zevkenden yoksun olan insanlar ne yazık ki karanlık bir dünyada yaşıyor gibidirler. Bu insanların fikirleri ve konuşmaları basit bir düzeyde kalır. İstediklerini etkili ve güzel bir şekilde anlatamazlar. Hayalleri donuk ve kısırdır; çekici bir yanları bulunmaz. Yüksek fikirleri anlamakta güçlük çekerler. Aydın kişilerin arasına girdikleri zaman varlıklarını duyuramazlar. Derinlikleri yoktur. Duyularını bile yerine göre kullanamazlar.

Aydın insanlar grubuna girmek, sağlam bir kişiliğe sahip seçkin bir insan olmak, görüş ve anlayış kudreti, güzel konuşma yetisi kazanmak istiyorsak, kitaplar bizim ebedî dostlarımız olmalıdır.

Cansu TATAR

## BEKLENEN BİR DOST

Namık Kemal şu sözünde ne kadar da haklı: “Öyle bir hayat ki, hem nefes alıp duruyoruz hem de nefes aldıkça azalıyoruz.”

Ölümü gündelik hayatta ne kadar da az düşünürüz. Sanki vebalı bir hastaymış gibi savuştururuz o düşünceyi. Peygamber’in günde 20 kez hatırlamamızı tavsiye ettiği eylem değilmiş gibi. Yaşamak, yarını planlayıp durmak, gelecek için hırsla çalışmak güzel şeyler tabii ama bunların bir sonu olduğunu bilmek daha da güzel. Her gün okula giderken hazırlığımızı yapıyoruz, çantamıza gerekenleri koyuyoruz; peki bir âlemden öbür âleme geçişin olduğunu bildiğimiz halde neden bir hazırlık çabamız yok.

Babalar ve Oğullardaki Bazarov’ un da dediği gibi: “Yaşlıların hayattan beklentileri yoktur, halsizdirler. Ama ben, şu masayı sarsacak kadar güce sahibim, ölüyorum.” Sanıyoruz ki ölüm yalnızca yaşlılara uğrayan bir muamma. Gençlerin Azrail’le anlaşması var zaten... Mesela hepimiz beş yıl sonra nerde olacağımızı düşündük; ama hiç nerede ve ne şekilde öleceğimizi merak ettik mi? Aklımızdan geçen son düşünceler ne olacak o an?

Çince ‘de “4” rakamı ve ölüm kelimesinin telaffuzu çok benzermiş, bu yüzden “4” sayısını pek sevmezler hatta “4” yazmak yerine “3+1” yazarlarmış. Çinlilere benzemek konusunda istikrarlı ilerliyoruz sanki. Bu hayat Moliere’in tiyatroları kadar eğlenceli ve anlamlı ama yalnızca bir geçit, bunu unutarak yaşıyoruz galiba biraz.

Çoğu kez kendimi de eleştirdim bu konuda. Yalnızca Çubuk Anadolu’ya bu kadar bağlanmış ve nasıl ayrılacağımı düşünmeye başlamışken, kim bilir dünyaya ne kadar bağlanmışımdır diye

Dilerim ki; Allah hepimize siyah değil mavi ölümler verir, mavi olsun ki umut bahşetsin.

Ölüm bizim için erken gelecekse, genç yaşta ölüş değil genç yaşta oluş olsun.

Ölüm bizim için çat kapı gelen sevilmedik bir misafir değil, hep beklenen bir dost olsun.

Ölüm bizim için cehenneme odun oluş değil, cennete üye oluş olsun.

Ölüm bizim için şefaate muhtaç bir ruh değil, şefaate eden bir ruh olsun.

Ölüm Kevser başında bizi bekleyen Nebi’yi daha fazla bekletmeyiş olsun.

Nasıl olursa olsun, öncelikle hayırlısı olsun...

**Semanur POYRAZ**

## SEVDİĞİM

Usandım, kimsesiz sevmekten.

Bugün misafirimsin.

Bayat bir aşk ikram ederim sana,

Bilmem sever misin?

Sevdiğim!

Aşk dediğinde titreyen kelimelerimsin.

Sonunda yine çaresiz suskunluğum,

Sakladığım, utandığım düşlerimsin benim.

Diyemediğimsin, bakamadığım, korktuğum...

Bazı geceler gözyaşımın yanağımında,

Uzak uzak baktığım yerdesin.

Avucumda biriktirdiğim yağmur damlası,

İşte bazen de o kadar yakınsın bana.

Denizin, dalgaların sakinliğisin.

Mahzun sandalların günbatımısın.

Her gece avuttuğum mehtabın ninnilerisin.

İnatla aralıkta yeşeren peygamber çiçeğimsin.

Demet demet toplayıp başıma taç ettiğim papatyam,

Ömrümce dilediğim duamsın sevdiğim.

Durmadan içime çektiğim,

Sonra bırakmaya kıyamadığım nefesimsin.

Kaldığım... Gidemediğim yerdesin.

Bilmem hiç dinledin mi?

Seni özlediğim, ”Artık gel!” diye haykırdığım şarkılarım var.

Baktın mı hiç bilmiyorum?

Yokluğunu, yalnızlığımı çizdiğim, sürekli ağlayan resimlerim var.

Hiçbirini hak etmediğin, ama aşkına adadığım onlarca hayallerim var.

Bugün de şiirim oldun sevdiğim!

Seninle başlayan, seninle biten, sensiz geçen bir günün daha

Mısraları oldun, dilime doladığım.

Sevdiğim!

Gitmesin n’olur senden kalan kimsesizliğim,

Gitme, kal yanımda n’olur;

Birkaç şarkım daha ol, birkaç satır daha,

Yeter bana...

**Âsekâ YILDIZ**

## SENDEN KALAN YALNIZLIĞIM

Vakit akşamdı şehirde,

Her yer karanlık,

Her yer sessiz.

Dudaklarım bir şarkı mırıldanıyor;

Senden kalan,

Seni hatırlatan.

Sokaklarda ışıklar,

Gökyüzünde yıldızlar.

Geziyorum bomboş kaldırımlarda,

Senden kalan yalnızlığım.

Neyleyim ben derdimi,

Yanımdan hiç gitmez ki!

Senden kalan aşkımlı,

Hangi ateş söndürür ki?

Seveyim mi, sevmeyeyim mi?

Aldığım nefes kalbinde yer bulabilir mi?

Nasıl geldin bana ey sevgili?

Kaderime şükredeyim mi?

**Ash COCAK**

## YALNIZLIK

Yalnızlık nedir bilir misiniz? Yalnız kalmayan bilmez elbette. Yalnızlık insanın dertleşecek birini bulamaması ve sohbet edememesidir. Yalnız olan insanlar kendilerini kıyıda köşede sıkışmış gibi hissederler. Yalnızlık öyle bir şeydir ki kimse yalnızlık çekmek istemez.

İnsanlar bir sıkıntılar olduğu zaman yanlarında bir dost olsun isterler. Yanlarında öyle bir dost olsun ki her şeyi anlatabilsinler. Dost, bir kişinin kendine yakın hissettiği, her sıkıntısını anlatabildiği bir arkadaşır. Dost bazen arkadaş, bazen kardeş olur bize. Dostumuzu iyi seçmeliyiz ki bize kardeş olabilsin. Her arkadaşımıza dost dersek, herkese sıkıntımızı anlatsak yalnızlık çekmeyiz elbette. Fakat birçok yanlış dostumuz olacağına bir iki tane doğru dostumuzun olması daha iyi değil midir?

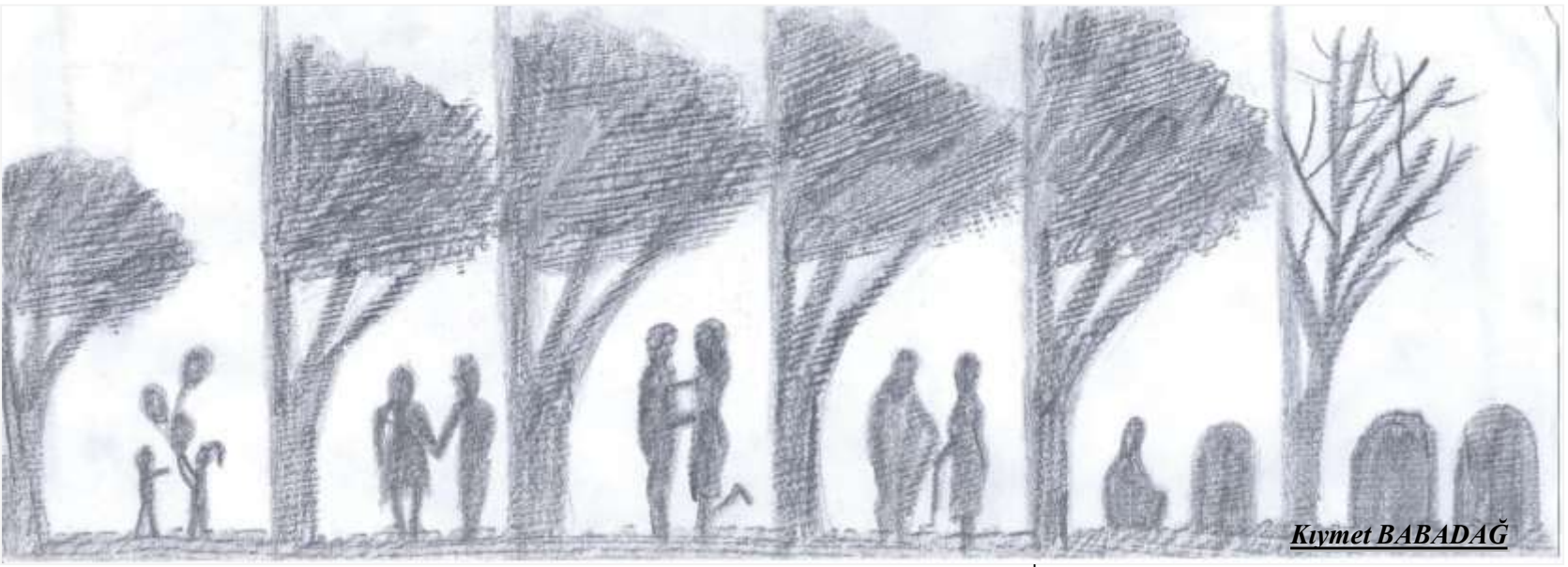
Kimi zaman okulda da kendimizi yalnız hissederiz. Teneffüslerde herkes koşup eğlenirken, sohbet ederken kimileri tek başına oturup onları izler. İşte bu durum da yalnızlığa bir örnektir. Okulda, sırasında tek başına oturan birisi varsa o yalnızdır. Yalnız insan kendini her zaman belli eder.

Herkesin iyi bir dosta ihtiyacı vardır. Dostumuzu iyi seçmeliyiz. Yalnız kalmamak için yanlış bir dost seçip kendimizi daha çok üzmemeliyiz.

**Büşra POLAT**

2





*Kıymet BABADAĞ*

## SEVGİNİN DİLİ OLSAYDI

Anne ve babamızı bencillikten mi, yoksa sevgileri var diye mi kaybetmekten korkuyoruz bunu pek çok kişi anlayamaz. Biz hastalandığımızda uykusunu bölen başımızda sabahlayan annemiz ve bizim iyi yetişmemiz için çabalayan babamız... Bizi hayata getiren yaşamayı, gülmeyi, erdemi, sevgiyi ve bütün insanca şeyleri öğreten yine anne ve babamızdır. Bizi hayata bağlayan yine onlardır. Her aile senin gibi bir çocuğum olduğu için çok şanslıyım der. Ya bir gün bırakıp giderlerse bizi? Her çocuk bu korkuyla yaşar, buna ben de dâhil.

Anne ve babamızın bir hayatı var ve bunu bizi yetiştirerek harcıyorlar. Neden benim de onlara bir emeğim geçmesin? Kısacık bir ömürse benimle mutlu olarak geçsin. Bazen düşünürken bir hüznün kaplar içimi. Bu hüznün sözü yok, sesi yok; sanatçısı benim ruhum. Öyle mutluluk gibi kahkaha atmaya benzemez. Ömür denen bu sessiz kaldırımları adımlarken gürültüyle içimize bir akşam pencereden dolandır kaybetme korkusu. Kalbimizde taşırız ömür boyu o duyguyu. Bazıları hiç düşünmez anne babasının bu durumunu. Bizim ne iyiliğimiz oldu onların yaptıklarının yanında? Düşünüyorum bazen annem benim için en fazla ne yaptı diye. Ama her düşünüşümde şunu biliyorum ki beni büyüttü annem. Evet annemdi, ailemdi beni büyüten. Biz bir aileydik. Sevinci, kederi beraber yaşayan insanlardık. Ben her zor durumda olduğumda biliyorum ki benim arkamda annem var. Belki de oydu bana yaşamayı, gülmeyi, sevmeyi ve bir insana en fazla yakışan duygu olan acımayı öğreten. Bu yüzden annem önemli benim için. Babam ise bana öyle güzel şeyler öğretti ki: bir babanın nasıl sevilleceğini. Babamı öğreten bütün bunları. Babası olan bir insanın hayatının nasıl değişeceğini, o duyguyu tattırandı benim babam. Hayatımızın sonuna yaklaşırken içimde, en derinlerde kalan duygu artık dalga dalga bütün vücuduma yayılıyor. O tarifi olmaz duyguyu nasıl anlatabilirim? Ama şunu biliyorum zamanı yaklaşıyor. Yarınından bile emin olamayan bizler biraz anne babamıza değer versek ne çıkar? Annelerin yeri dinimizde çok yücedir. Bunun farkına dinimizin farkına vardığı gibi biz ne zaman varacağız? Bizim bir daha annemiz olmayacak, en azından gerçekten bizi büyüten, dünyaya getiren...

Ne güzel, sizin bir anneniz var! Bazılarının annesi bile yok. O çocuklar bir kere annelerinin yanlarında olduğunu; o duyguyu anlamak, tatmak ve yaşamak için neler vermezlerdi kim bilir?

Bunu anlamak için çok mu geç ya da bunu anlayacak düzeyde görmüyor musunuz kendinizi? O zaman anlamak değil bir de hissetmek gerekir. Hissedin hem de en derinde: kalbinizde. Şunu söylemeliyim ki bizler ölümsüz değiliz. Bir gün bu dünyaya veda edeceğiz. Yine aynı şekilde anne ve babamız da. Şimdiden onlara hak ettikleri sevgiyi verelim. Sevginin dili çoktur.

*Merve Nur DEMİRKAN*

## SIYAHIN ARASINDAKİ MAVİLİK

Bazen siyahsındır, bazen mavi... Bir de siyahla mavinin arasındaki ince çizgide kalmak var. İşte bu en kötüsü, mutlu musun, hüznü mü? Belli değil.

Siyahken mutlu olanlar, maviyken mutsuz olanlar da var meselâ. Herkes kendi siyahı ya da mavisinde yaşayıp gidiyor. Mavi ve siyah gökyüzünün rengidir. Gökyüzüne en çok mavi yakışır derler. Siyah da yakışır aslında ama kimse siyahı gökyüzünde gördüğünde sevinmez. Herkesin düşüncesi farklı tabi ki. Bana göre mavi en güzel renktir,

sana göre kırmızı. Ama en çok siyahla maviyi severim ben. Üzgünsem o gün benim için siyahtır, mutluyum o gün mavidir. Bir de hiçbir şey hissetmediğin günler olur ya işte o zaman siyahla mavi arasında kalırsın; en kötü gündür benim için, amacın yokmuş gibi kalırsın. İçinden hiçbir şey gelmez. İnsan gününün rengini belirlemeli aslında. Benim için siyah-mavidir senin için kırmızı-beyaz ya da yeşil-siyah ne bileyim işte...

Mutlu olduğun günler, mutsuz olduğun günler, hiçbir şey hissetmediğin günler, hayatındaki günlerin rengi belki de... Renksiz bir hayat olmaz zaten.

*Ayça GÖKTAS*

## SÖNDÜ GÜNEŞ

Güneş...

Bak o da utangaç senin gibi,  
Yine saklanmış bulutların arkasına,  
Isıtamıyor uzaklardan, ürpertiyor içimi  
Korku, endişe...

Evet, bir garibim yine.

Ağlamak istiyor, ağlayamıyorum.

Yazmak istiyor, yazamıyorum.

Konuşamıyorum, boğazım düğümlü.

İçimdeki karanlık yükseliyor,

Bense en dipteyim.

Yalnızım,

Çok yalnızım.

Çılgınlık atıyor, sesimi çıkaramıyorum.

Farklı, her şey karışık.

Sanki ölü bir bedende yeniden ruh buldum.

Hayat...

Ağlayışlarımı duymuyor,

Göz yaşlarımı ıslattığım teninde hissetmiyor

Duyarsız hayat.

Kalpsiz, nankör, bencil, zalim hayat.

Kimsesizim,

Yorgunum,

Mutsuzum.

Yanaklarıma yağın yağmurların hissi yok.

Arayışlarım boşuna,

Boşuna umutlar.

Söndü güneş, karanlık sonsuz.

*Sena TUNCEL*

## YARIM KALDI

Oysa...

Bir hayal vardı.

Gücünü yıllardan, güzelliğini saflığından alan,

Gözlerinde başlayıp tebessümünde kalan.

Bir boğaz günü, akşamüstü.

Boğaza karşı sen ve ben bir de Kızkulesi.

Sözsüz, sessiz.

Güzel, güçlü ve yalnız.

Kızkulesi...

Bir hayal vardı, hayalde kaldı.

Yüreklere yarım kaldı.

*Osman TAŞINEN*

## SON YAPRAK

Sonbahar yapraklarını döküyordu yere. Dallardan, doğdukları günkü gibi düşüyordu yapraklar usul usul. Çiçekler solmuş, ağaçlar kurumuştur. Hayat sonbaharın çıtırdayan yapraklarında yeniden başlıyordu adeta. Yazın hiç esmeyeceği sanılan rüzgâr başlamıştı esmeye.

Havada yorgun, buruk bir his vardı. Küçük tellerle örgülü camımda dışarıda olup bitenleri seyreliyordum. Ailesine sevgiyle bakan, el ele tutuşan çocukları seyreliyordum. Benim masallardaki gibi mutlu bir ailem olmamıştı. Yetimhanedeydim. Ailem hakkında düşündüğüm tek olumsuz şey beni istemedikleri, belki de maddi durumdan dolayı kuytu bir köşeye beni terk etmeleriydi. Kendimi teselli etmek için de belki ben küçükken ölmüşlerdir diye düşünüyordum. Ama ne olursa olsun beni nasıl tek başıma buralarda bıraktılar, nasıl beni terk ederlerdi? Keşke ailemin bir kez yüzünü görebilseydim veya bir fotoğrafı olsaydı, öpüp yastığının altında saklasaydım. Yine sıkılmışım; yaprakların yere düşüşünü izliyordum; huzur veriyorlardı yapraklar bana. Tek arkadaşım Efe ile oyunlar oynuyordum. O benden yaşça küçüktü ama hayal dünyamız aynıydı. Belki yetimhanedeki bütün çocukların hayali aynıydı: bir aileye sahip olmak.

Benim adım Defne'ymiş. Bakıcılarımız tarafından verilmiş bu isim bana. Bu isme alışkın değilim. Dışarıda kar yağıyor. Hiç dışarıya çıkartmıyorlar bizi. Dışarıya çıkıp kardan adam yapsam, dışarda yürüsem keşke. Sıkıcı bir günden sonra akşam olmuştu. Görevliler erken saatte ışığı söndürüyorlardı. "Herkes yatağa!" sesini duyduğumuzda yatağa yatıp gözlerimizi kapatıyorduk. Her zamanki gibi uyuyamıyordum. Karanlıkta uyumaktan korkuyordum. Ranzamın üst bölümündeki camdan dolunayı seyreliyordum. Durmadan burnum kanıyordu yatağımı da kirletmişim. Burnumun kanadığına değil, sabah bakıcılarımızdan bir ton laf işiteceğime üzüliyordum. Sabah olmak bilmiyordu. Nihayet güneş karşı dağın tepesinden doğuyordu. Bakıcılar yatağımı gördüklerinde kızdılar. Bağırtiları kulağımda çınlıyordu.

## GÜN GİBİ OLMALI İNSAN

İnsan bence gün gibi olmalı, gece ile gündüz gibi değişikliklere açık olmalı. Değişiklik dediysem özünü kaybetmeden, kendi kültürünü değiştirmeden...

İnsan bazen su gibi olmalı; olayları sakın karşılamalı, yeri geldiğinde ise toprak gibi olmalı, toprak gibi içine çekip sabretmeyi bilmeli.

İnsan bazen ateş gibi olmalı, haksızlığa, mazluma zulmeden gördü mü karşı çıkabilmeli, onları koruyup kollayabilmeli... Ama yakacağı kişiyi doğru seçmeli. Her zaman haklının yanında durmalı.

İnsan bazen hava gibi olmalı; nasıl tüm insanların ihtiyacı, yaşam kaynağı oksijen ise insan da birilerinin ihtiyacı, yaşam kaynağı olmalı.

İnsan bazen beton gibi olmalı; başına gelenlere karşı göğüs gerip dayanabilmeli...

İnsan bazen anne gibi olmalı; insanları bir annenin şefkatiyle muhabbetiyle kucaklayabilmeli...

İnsan bazen baba gibi olmalı; bir babanın koruma duygusu, sevgisi insanlara karşı da olmalı.

İnsan çevresine karşı saygılı, sevgili, hoşgörülü olmalı. İnsan onurlu olmalı, onuru için yaşayabilmeli. Onuru olmayan insan cansız bir varlık gibi değil midir aslında? İnsanı insan yapan değerlerdir bunlar. Eğer bir gün bu değerleri kaybederse yaşaması için bir nedeni kalmaz ki.

Ama her şeyden önce insan, insan olmalı...

**Mustafa ÜNEL**

Dışleri arasından fişkıran tükürükleri gözümün önünden gitmiyordu. Bakıcılar ilgilenmiyorlardı benimle. Burnumdaki kanama gün geçtikçe arttı. Artık kendimi eskisi gibi iyi hissetmiyordum. Hülya Hanım yetimhaneye hafta sonları oyuncak dağıtmaya geliyordu. Her zaman sevinçle koştuğum o kadının yanına artık gidemiyordum. Durgundum, kolumu kıpırdatacak halim yoktu. Sandalyede bitkin bir halde oturuyordum. Ne olmuştu bana? Neden sürekli burnum kanıyordu? O güzel omzuma dökülen altın renkli saçlarım neden dökülmeye başlamıştı?

Hülya Hanım yine ziyarete gelmişti; oyuncak dağıtıyordu. Oyuncaklar bitmişti. Elinde son bir oyuncak kalmıştı. Yanıma yaklaştığını fark ettim. Yanıma geldiğinde "Ne oldu, hasta mısın?" diye sorular sormaya başladı. Cevap veremiyordum, halsizdim. Oyuncak bana vererek bakıcıların yanına gitti. Beni işaret ederek bir şeyler söylüyordu. Aradan uzun zaman geçtikten sonra Hülya Hanım hafta sonu tekrar geldi. Bu sefer Hülya Hanım başkaydı, benimle daha çok ilgilenmeye başladı. Bakıcılar eşyalarını topluyordu. "Ne oluyor?" diye sorduğumda artık bir ailen olacak, Hülya Hanım seni evlatlık aldı dediler. Nasıl yani bana sormadan mı? Kurbanlık koyun gibi satın mı almıştı beni? Hülya Hanım'ı tanımıyorum bile. Annem mi olacaktı? Soru yağmuruna tutuyordum kendimi. Hülya Hanım yanıma geldi. Merhaba Defne'ciğim diyerek beni kucağına alıp dışarı çıkardı. Dışarıda kar yağıyordu. Hep hayal ettiğim gibi artık kardan adam yapabilirdim. Kafesimden kurtulmuş, özgürdüm. O sevimsiz bakıcılardan ve korkunç bağırtilarından kurtulmuşum. Gökyüzüne baktım, bir de Hülya Hanım'a. Annem olmuştu, sevindim. Bir anda burnum kanamaya başladı. Hülya Hanım burnumu sildi, telaşlanmıştı. Yanımızda duran ağaçta son bir yaprak kalmıştı. Esen rüzgârda o da sallanıyordu. Hülya Hanım'a: "Efe de bizimle gelse olmaz mı?" dedim. Hülya Hanım'ın yanağına bir öpücük kondurdum. Gözlerim kapanıyordu. Ağaçtaki son yaprak da düştü.

**Gaye BOYBAŞI**

## HAYALLER VE UMUTLAR

Hayali olmayan insan var mıdır hiç? Ya da umudu? Peki hayatında hiç pişman olmamış bir insan var mıdır? Hayır dediğinizi duyar gibiyim. Olmaz, olamaz. İnsanın hayatı hayalleriyle umutlarıyla güzeldir çünkü. Bir insanın hayallerini alamazsınız. Her insanın belirli bir hayali ve ona göre umudu vardır. Gerçekten de bir insanı ayakta tutan umutları değil midir?

Peki ya pişmanlık? Pişmanlık da insanlar arasında olmazsa olmaz bir duygudur. Her insan, hayatında mutlaka pişman olmuştur. İnsan yapmadıkları için de pişman olur mu? Ne demiş Tolstoy, "Hayattaki en büyük pişmanlık, pişman olurum diye yapmadıklarımızdır."

Şimdi de şöyle düşünelim insan hayalleri için de pişman olabilir mi? Bence olur. Çünkü insan ileride pişman olacak bir hayal de kurabilir. Mesela bir insan ileride seçeceği mesleğin o kadar hayalini kursa ve o, mesleği olsa ama mutlu olmasa. Hayat bu, her şey olabilir. İnsanlar, hayallerinden vazgeçer mi hiç? Mantığı evet dese bile, söz geçer mi kalbe?

Bence insan umutlarından hiç vazgeçmemeli. Çünkü onu ayakta tutan hayalleri ve umutlarıdır...

**Elif BAYSAL**

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan Doğan İnşaat - Emlak'a Teşekkür Ederiz.

### İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

### GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

### YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hülya DERİN

### GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

### YAYIN KURULU

İlyas ÖZÇELİK  
Nurullah YURTTAŞ  
Deniz DİNÇER  
Rabia BAŞTUĞ

### OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1  
Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00